

Chương 1

- Đỗ Lễ! Mà làm sao thế hả?

Khi Đỗ Lễ để lọt lưới đến quả thứ bảy thì đội trưởng Tiểu Long không nhìn được, quát lên the thé.

Chưa bao giờ Tiểu Long thấy Đỗ Lễ bắt gọn tẹ như bữa nay. Mà đối thủ có phải hùng mạnh gì cho cam. Đội bóng 9A3, tức đội 8A3 năm ngoái, xưa nay chưa bao giờ được xem là đối thủ ngang tầm với đội bóng 9A4.

Năm ngoái, đội bóng 8A4 còn ngăn ngại đội 9P2 phần nào. Nhưng năm nay tụi lớp 9 đã ra trường, đội bóng của Tiểu Long coi như không còn đối thủ.

Thế mà vừa đụng đội 9A3 trong trận giao hữu đầu năm, chỉ mới trong vòng bốn mươi phút, đội bóng của nó đã để đối phương dẫn trước tới 4-7, một tỉ số không tưởng tượng nổi.

Mặc dù đây không phải là trận tranh giải, nhưng để thủng lưới tới bảy quả trong một trận đấu thì đúng là làm trò cười

cho thiên hạ! Tiểu Long hậm hực nghĩ và tự dưng nó giận thẳng Tần quá.

Tần là thủ môn chính thức của đội 9A4 nhưng hôm nay lại ốm. Sao những hôm khác nó không chịu ốm giùm cho, lại nhè ngay cái ngày quan trọng này lại lăn ra ốm, đúng là đồ ghê ngứa! Tiểu Long lại tức mình lau mồ hôi và quay nhìn Đỗ Lễ lúc này đang lom khom moi bóng ra khỏi lưới:

- Hôm nay mắt mũi mày để đầu thế?

Đỗ Lễ không nói gì, buồn bã co chân đá bóng lên giữa sân.

Thấy mặt mày Đỗ Lễ buồn thiu, Tiểu Long không nỡ gắt tiếp, lặng lẽ quay lại vạch giao bóng.

Tiền vệ Lâm quạu quọ:

- Nếu thẳng Đỗ Lễ cứ tiếp tục “để lỗ” như thế này, bố ai mà đá nổi!

Hải quân cũng than thở:

- Ủ, tao cũng chẳng còn tinh thần đâu mà sút vào lưới đối phương!

Quý ròm, Minh Vương và Dương tuy không mở miệng oán thán nhưng nhìn vẻ mặt xuôi xị của ba đứa này, Tiểu Long biết các bạn mình đã nản chí lắm.

Trước một tỉ số kinh hoàng như thế, Tiểu Long dĩ nhiên cũng chẳng phấn khởi gì nhưng là đội trưởng, nó không thể để lộ sự hoang mang ra ngoài.

- Thôi, đá tiếp đi! - Tiểu Long hắng giọng động viên đội nhà - Còn hai mươi phút, tụi mình thừa sức gỡ hòa mà!

Tiểu Long nói đại, không ngờ vừa giao bóng chừng hai ba phút, Quý ròm đã tinh khôn sửa bóng vào góc lưới đội 9A3,

gỡ 5-7. Mười phút sau, một quả trái phá của Hải quân đi vào góc hiểm rút ngắn tỉ số còn 6-7.

Các cầu thủ 9A4 lên tinh thần, dồn dập tấn công. Khi trận đấu chỉ còn năm phút, một lần nữa Quý ròm đột nhập vùng cấm địa đối phương, khéo léo gây bóng qua người thủ môn, ghi bàn thẳng thứ bảy, xóa nhòa cách biệt mong manh, kéo theo những tiếng hoan hô dậy đất của đám cổ động viên 9A4 bu nghẹt chung quanh.

Nhưng oái oăm thay, trong khi các tiền đạo cố tìm mọi cách ghi bàn thẳng quyết định thì Đỗ Lễ lại để lọt lưới thêm hai quả láng xệt. Và khi còi trọng tài ré lên kết thúc trận đấu với tỉ số 9-7 nghiêng về phía đội 9A3 thì các cầu thủ 9A4 không hện mà cùng đổ gục xuống sân như những cây chuối bị chặt gốc.

Quý ròm nằm lăn trên cỏ, hai tay ôm mặt:

- Trời hỡi trời!

Hải quân thu năm đấm, đấm một phát vào không khí:

- Ông sẽ tìm thẳng Tần ghê, tấn cho nó một trận.

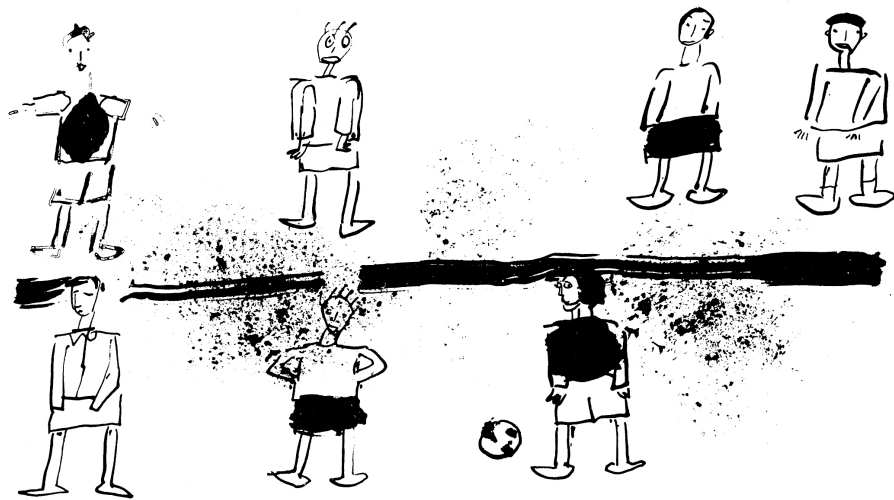
Minh Vương thường ngày điềm tĩnh là thế mà lúc này cũng quỳ mọp trên sân, đấm tay bình bịch xuống đất:

- Tức ơi là tức!

Nó ngoái cổ về phía sau, đưa mắt tìm Đỗ Lễ và nghiến răng ken két:

- Muốn sự cũng tại...

Nó định nói “Muôn sự cũng tại thẳng Đỗ Lễ mà ra” nhưng đến phút chót sức nhớ Đỗ Lễ thuộc tổ 5 của mình, nó liền im bật.

Nhưng Dương đã nghe thấy, liền cười hề hề:

- Muôn sự cũng tại thằng Đỗ Lễ tổ mày chứ gì!

Dương hừ mũi:

- Bữa nay nó bắt gôn quờ quạng chẳng khác gì xẩm tìm bạc cắc!

Nghe nhắc đến Đỗ Lễ, Hải quần bật ngời dậy:

- Đúng rồi! Hôm nay “thủ phạm” chính là thằng Đỗ Lễ!

Thằng Lâm cũng tức tối không kém. Nó gầm lên:

- Chính nó đã hạ nhục tụi mình! Tụi mình phải hỏi tội nó.

Lâm khoát tay một cái, cả bọn lập tức đi theo Lâm.

Trong thoáng mắt, sáu đứa đã vây quanh Đỗ Lễ.

Chàng thủ môn tội nghiệp lúc này đang ủ rũ ngồi gục đầu trên gối, mặt thần thờ nom đến tội. Để lọt lưới chín quả trong một trận đấu, chắc nó đau xót lắm.

Bất chấp vẻ mặt buồn rười rượi của Đỗ Lễ, Lâm vỗ đánh bộp lên vai bạn, xỏ ngọt:

- “Ăn trứng” no nè chưa hờ mày?

Đỗ Lễ ngày thường mồm mép không thua gì Lâm, nhưng bây giờ lại im thít, vẻ cam chịu.

Hải quần găm gừ:

- Mày đừng tưởng nín thinh như thế là xong! Trả lời tụi tao đi, mày có nhận tiền của tụi 9A3 không?

Lần này thì Đỗ Lễ không thể không mở miệng. Nó ngược lên, nhìn Hải quần bằng ánh mắt đau khổ:

- Mày đừng có nói bậy!

Hải quần cười khẩy:

- Nếu mà không cố tình buông thì làm sao bên mình bị thủng lưới tới chín quả được!

Đỗ Lễ buồn thiu:

- Hôm nay tao mệt.

Quý ròm định hòa theo tội bạn trách cứ Đỗ Lễ vài câu cho hả giận, giờ thấy Đỗ Lễ bộ tịch như con gà rù, nó bất giác động lòng:

- Mà ồm hử?

Đỗ Lễ mừng rơn:

- Ủ, tao ồm.

Lâm đột ngột thò tay sờ lên trán Đỗ Lễ, nghe ngóng một hồi rồi bĩu môi:

- Xạo đi mà! Tao chả thấy trán mày nóng tí ti ông cụ nào cả!

- Thật mà! - Đỗ Lễ nói giọng phân trần - Tao ồm từ hôm qua lận.

Tiểu Long nhú mày:

- Thế sao mày không nói cho tội tao biết?

Đỗ Lễ tặc lưỡi:

- Thoạt đầu tao định nói nhưng rồi tao nghĩ nói ra cũng chẳng để làm gì, chỉ tổ khiến tội mày lo lắng! Thằng Tần nằm liệt ở nhà, nếu tao nghỉ luôn thì ai sẽ bắt gôn?

Hải quẩn nheo mắt nhìn Đỗ Lễ, bụng bán tín bán nghi. Còn Dương thì cười mát:

- Ý mày muốn nói hôm nay mày để thua đến chín quả là còn ít phải không?

Đỗ Lễ nhăn nhó:

- Tao không nói vậy.

Đội trưởng Tiểu Long trầm ngâm một lát rồi đưa tay quẹt mũi, tuyên bố:

- Nếu đúng như thằng Đỗ Lễ nói thì trận thua tan nát hôm nay có thể coi như một tai nạn đột xuất, không có gì phải bàn luận nữa!

Tiểu Long đứng lên:

- Tội mình về!

Quý ròm đưa tay kéo Đỗ Lễ dậy:

- Mày cũng về đi! Đừng buồn nữa!

Đội trưởng đã nói vậy, cả đội đành giải tán. Nhưng hai đứa trong băng “tứ quậ” là tiền đạo Hải quẩn và tiền vệ Lâm dường như bất phục.

Lâm bá vai Hải quẩn vừa đi vừa ngâm ngợi:

Bờ Đỗ Lễ hôm nay “để lỗ”

Mình tốn tiền mua rô đựng banh!

Hai câu thơ của thằng Lâm khiến Đỗ Lễ mặt rúm lại như quả cau khô. Nó nghe hai câu thơ này không phải lần đầu. Cứ sau những trận Đỗ Lễ thay thằng Tần giữ gôn và lúp chụp để lọt lưới vài ba quả, thế nào thằng Lâm “thi sĩ Hoàng Hôn” cũng ông ổng ngâm tặng nó hai câu này. Những lần như vậy, Đỗ Lễ không tài nào nhịn được. Bao giờ nó cũng ngoác mồm cãi lại, có khi suýt xảy ra đánh nhau to.

Nhưng hôm nay, Đỗ Lễ chẳng buồn lên tiếng. Đầu cúi gằm, nó lùi thủi đi sau lưng tội bạn.

Hải quẩn nhác thấy, huých khuỷu tay vô hông thằng Lâm:

- Đừng chọc nó nữa, mày!

Chương 2

Hôm qua Hải quần hỏi Đỗ Lễ có nhận tiền của tụi 9A3 không là hỏi chơi, hỏi cho hả tức. Vì thằng Đỗ Lễ để lọt lưới nhiều quá.

Chứ chẳng ai nghĩ Đỗ Lễ bị tụi 9A3 mua chuộc. Trong một trận cầu giao hữu chẳng có gì quan trọng, chả ai mua chuộc đối thủ làm gì, dù chỉ với một que kem.

Tiểu Long dĩ nhiên cũng nghĩ vậy. Nhưng sáng nay nó vừa vào lớp, nhỏ Lệ Hằng đã đưa tay ngoắt ngoắt:

- Tiểu Long ơi, lại nói cái này cho nghe nè.

Tiểu Long ngạc nhiên bước lại:

- Gì thế?

Đội Tiểu Long đến gần, Lệ Hằng hạ giọng về bí mật:

- Bạn là đội trưởng, vậy bạn có biết vì sao hôm qua đội bóng lớp mình thua xiểng liểng thế không?

- Biết! - Tiểu Long không hiểu sao Lệ Hằng lại hỏi như vậy nhưng vẫn gật đầu đáp - Tại Đỗ Lễ bị ốm.

- Sao bạn biết Đỗ Lễ bị ốm?

Nghe Lệ Hằng hỏi dồn, Tiểu Long hơi ngập ngừng:

- Chính Đỗ Lễ nói.

Lệ Hằng nhún vai:

- Như vậy bạn bị lừa rồi.

- Tôi bị lừa? - Tiểu Long trở mắt.

- Đúng vậy. Lệ Hằng nghĩ Đỗ Lễ để thùng lưới dễ dàng như thế không phải vì ốm.

- Thế vì cái gì?

Lệ Hằng bỗng nói:

- Cách đây hai ngày Lệ Hằng nhìn thấy Đỗ Lễ ngồi uống nước với một cầu thủ 9A3.

Lệ Hằng không trả lời thẳng câu hỏi của Tiểu Long, nhưng ý tứ đã quá rõ.

Tố cáo của Lệ Hằng làm Tiểu Long giật thót:

- Tụi nó ngồi với nhau ở đâu?

- Trong căng-tin.

Tiểu Long nhíu mày:

- Sao Lệ Hằng biết đứa ngồi với Đỗ Lễ là cầu thủ đội 9A3?

- Ngay lúc đó thì Lệ Hằng không biết, nhưng hôm qua khi anh chàng đó sút bóng vào lưới Đỗ Lễ thì Lệ Hằng nhận ra.

Tiểu Long cắn môi:

- Nó mặc áo số mấy?

- Số 7.

- À, thằng Hùng đầu đinh.

- Đúng rồi! - Lệ Hằng reo lên - Anh chàng này để đầu đinh.